

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
© The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Grubnyk v. Ucraina - [58444/15](#)

Hotărârea din 17.9.2020 [Secția a V-a]

Articolul 5

Articolul 5-3

Detenție preventivă rezonabilă

Justificarea adecvată pentru detenția preventivă a reclamantului, neafectată de legea care limitează competența tribunalelor de a elibera suspectii de terorism: *nicio încălcare*

În fapt – Ca urmare a unei explozii în fața sediului Direcției regionale Odesa a Serviciului de Securitate din Ucraina, reclamantul a fost arestat, fiind suspectat că participase la un act terorist. El a fost plasat în detenție preventivă, măsură împotriva căreia a formulat un recurs, fără succes. În această privință, reclamantul s-a plâns de aplicarea articolului 176 § 5 din Codul de procedură penală în cazul său („clauza eliberării pe cauțiune”), care împiedica utilizarea măsurilor preventive neprivative de libertate în privința suspectilor de terorism. Ulterior, Curtea Constituțională a declarat neconstituțională clauza eliberării pe cauțiune, pentru că limita competența tribunalelor naționale de a emite ordine de detenție motivate în mod corespunzător.

În drept – Curtea a constatat că sistemele legislative care limitează puterea de decizie în materie de detenție preventivă încălcă articolul 5 § 3 din Convenție (vezi *S.B.C. v. Regatul Unit*, [39360/98](#), 19 iunie 2001, [Nota informativă 31](#); *Boicenco v. Moldova*, [41088/05](#), 11 iulie 2006, [Nota informativă 88](#); *Piruzyan v. Armenia*, [33376/07](#), 26 iunie 2012, [Nota informativă 153](#)). Totuși, în acest caz, spre deosebire de hotărârile sus-menționate, tribunalele naționale aveau competența să verifice existența unei suspiciuni rezonabile împotriva reclamantului, să examineze probele în această privință și să dispună eliberarea lui dacă considerau că nu a fost demonstrată nicio suspiciune rezonabilă în privința acuzațiilor aduse împotriva lui sau dacă au avut în vedere că nu a existat niciun risc care să justifice detenția. Tribunalele naționale, care aveau în fața lor probe considerabile în sprijinul suspiciunii împotriva reclamantului, și-au exercitat puterea de control în cazul său, așa cum ar fi făcut-o în alte cazuri legate de terorism sau de securitatea națională.

Indisponibilitatea măsurii eliberării fusese evidentă, având în vedere circumstanțele cazului reclamantului. El era suspectat de organizarea și de conducerea unui grup terorist format din câteva persoane, una dintre care deja se sustrăsese atunci când reclamantul a fost arestat. Grupul a utilizat tehnici sofisticate de operațiuni sub acoperire și s-a angajat într-o activitate foarte periculoasă, activitate cu privire la care s-a pretins că se desfășura în timpul efectuării arestului.

În acest context, autoritățile aveau obligația să protejeze drepturile victimelor reale și potențiale ale atacurilor violente în baza articolelor 2, 3 și 5 § 1 din Convenție. În asemenea circumstanțe ca în cele ale cazului reclamantului, Curtea trebuie să interpreteze câmpul de aplicare al obligațiilor autorităților în baza articolului 5 § 3 astfel încât acestea să ofere motive pentru deciziile lor de o manieră compatibilă cu exigențele practice ale îndeplinirii acestor obligații.

Mai mult, cazul reclamantului a fost examinat în contextul unor mari tensiuni din Odesa în acea perioadă și în contextul sustragerii inculpaților din alte cazuri anterioare de rezonanță.

Tribunalul districtual, care avea deplină jurisdicție în această privință, a constatat că probele demonstau existența unei suspiciuni rezonabile împotriva reclamantului cu privire la aceste acuzații precise și că exista riscul ca el să se sustragă, odată eliberat. Deși ordinul de detenție inițial al Tribunalului districtual era motivat de o manieră succintă, având în vedere că pericolul sustragerii reclamantului era evident, doar acest fapt nu putea echivala cu o încălcare a articolului 5 § 3. Mai mult, nivelul de precizie a motivărilor tribunalelor naționale a evoluat de-a lungul timpului.

Cel mai important era că decizia de a-l plasa pe reclamant în detenție preventivă nu s-a bazat pe clauza de eliberare pe cauțiune, deși conținea o trimitere la aceasta din urmă, ci fusese rezultatul unei evaluări echilibrate care avea în vedere gravitatea infracțiunii de care reclamantul era suspectat și riscul pe care îl punea eliberarea.

Prin urmare, tribunalele naționale au oferit motive „relevante” pentru detenția sa, care erau „suficiente”, în baza acelor circumstanțe, pentru a îndeplini standardul minim al articolului 5 § 3.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

Curtea a mai reținut, în unanimitate, că au existat două încălcări ale articolului 5 § 1, prima din cauza întârzierii întocmirii raportului de arestare și cea de-a doua din cauza arestării reclamantului fără o hotărâre judecătorească prealabilă; că nu a existat nicio încălcare a articolului 5 § 2 pentru că nimic nu demonstra că o eventuală întârziere în explicarea formală a motivelor arestării reclamantului prejudicia în vreun fel reclamantul, în sensul posibilității lui de a contesta legalitatea detenției sale; că a existat o încălcare a articolului 6 § 2 din cauza formulării din ordinul de detenție preventivă, care exprima opinia tribunalului potrivit căreia reclamantul era vinovat.

Articolul 41: constatarea existenței unor încălcări a constituit, în sine, o satisfacție echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit.

(Vezi și *Khodorkovskiy v. Rusia*, [5829/04](#), 31 mai 2011, [Nota informativă 141](#)).